

Γενέτειρα εν εορτή

Σπίτια μοντέρνα ολόλευκα σπίτια μεγάλα ωραία
πλην όμως στις εξώπορτες
άλλων γυμνά τα λάστιχα άλλων χωρίς τιμόνια
με τις κουκούλες τους στραβές το υνί τους σκουριασμένο
με τα φουγάρα ερείπια τις ρόδες βουλιαγμένες
μες στη δροσιά την όμορφη του αδέσποτου του δυόσμου
στέκονται τα τρακτέρια πένθιμα των παιδικών μας χρόνων
— μες στη δροσιά την όμορφη του αδέσποτου του δυόσμου —
στέκονται τα τρακτέρια πένθιμα στην ερημιά του κόσμου.

Νεκροταφείο αυτοκινήτων

Εδώ τα μυριάδες θροΐσματα του αέρα,
η ανεξίτηλη οσμή της πίσσας και της βενζίνης.

Εδώ, εδώ όλα, γερασμένα ποδήλατα, μηχανάκια,
καθρεφτάκια των πούλμαν και κεφάλες νταλικών.

Εδώ, εδώ όλα, τρίκυκλα κουτσά, ταξί πεταμένα
και της βασίλισσας κότας θρόνος
το πίσω κάθισμα της σαπισμένης Μερτσέντες.

Εδώ, εδώ όλα, τρακτέρ βουλιαγμένα,
κύλινδροι οδοστρωτήρες,
εσκαφείς της Κατερπίλαρ, της Ντόιτς, εδώ, εδώ όλα,
και μαζί τους χιλιάδες αιώνια «σ' αγαπώ»
που ειπώθηκαν ανάμεσα σε παλιοσίδερα,
γαϊδουράγκαθα και κουράδες.

Οι στίχοι,1

Οι στίχοι, σαν τα παιδιά.

Μέσα στα σπλάχνα μεγαλώνουν με μυστικούς θορύβους,
πονάνε μέσα σου, αρρωσταίνουν,
παίρνουν απρόσμενα τ' ανάστημά τους,
μια μέρα σηκώνουνε κεφάλι
ενάντια σε σένα που τους γέννησες,
όσο να φύγουν κάποτε οριστικά
και να μην είναι πια δικοί σου μόνο.

ΠΛΑΙΣΙΟ ΣΤΟ ΦΩΣ

*Έβγα στο παραθύρι κρυφά απ' τη μάνα σου
και κάνε πως ποτίζεις τη ματζουράνα σου*

Ούτε μάνα εδώ, ούτε ένα χάδι,
ούτε μια γλυκιά κουβέντα, τα λόγια
φτάνουν αλλαγμένα στον προορισμό τους,
δεν φτάνουν, δεν ξεκινούνε καν, μένουν
στους τοίχους καρφωμένα να ψήγονται σαν τα χταπόδια.
Ούτε μάνα, ούτε μια γλάστρα να ποτίσεις,
γλυφό νερό, αρμυρός αγέρας, τα πρόσωπα
παίρνουν μian όψη αγάλματος έτσι που δένεται
η σάρκα με τ' αλάτι-
μα εσύ ακόμα έβγαινες τα πρωινά στο παραθύρι
τυλιγμένη τη ζεστή αντηλιά του ύπνου
και μέσα απ' την τριανταφυλλιά σου νυχτικιά
ένα ποτάμι φως χυνόταν στη διψασμένη μέρα.

Τόσο σπάταλη στο φως – ίσως το μάντερες
που η αντοχή σου στέρευε.

Ο ωρολογοποιός

Με τι ευκολία ξεβιδώνει τους
λεπτοδείκτες, τα απογεύματα,
την πανσέληνο και όλα τα κρυμμένα.
Με φακούς, με γυμνό μάτι
ξέρει στα τυφλά τη δουλειά του.
Υπάρχει και μουσική σ' αυτήν
τη λεπτοδουλειά, όπως στις εγχειρήσεις
ανοιχτής καρδιάς. Είναι γεωμέτρης,
κόβει τον χρόνο στα δύο, αλλά αυτός
του ξεφεύγει, γλιστρά σαν χέλι.
Είναι φαρμακοποιός, και με το τσιμπιδάκι
ανακατεύει τους κόκκους ιδιοκατασκευάσματος
για τον ύπνο. Φεύγει πριν την ώρα του
για άγνωστο μέρος. Επιστρέφει με σπασμένους
λεπτοδείκτες, βίδες, ρουμπίνια και τη μεζούρα
του χρόνου χιλιοκομμένη.

Νεκρή φύση

στον Γιώργο Μανιώτη

Κάποτε υπήρχε θάλασσα εδώ.
Υπήρχε ζωή. Ψάρια, πεταλίδες,
πεταλούδες, ωραίες νύχτες, δίχτυα και ψαράδες.
Υπήρχαν παιδιά στα κύματα,
γέλια και γυμνά σώματα.
Τώρα η άμμος μετράει τις μονότονες ώρες.
Γύρω, τέλμα και αποστροφή.
Μεγάλες πέτρες παριστάνουν τα σώματα
και μια φωνή σέρνεται φίδι γύρω από
ένα απολιθωμένο κόκκινο μήλο.